31 Δεκεμβρίου 2014

Ο Άγιος που προτίμησε τη σωτηρία των λίγων από την ευημερία των πολλών

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

Άγ. Ζωτικός ο Ορφανοτρόφος

Σε μέρες οικονομικής κρίσης και προβληματικής (;) παρουσίας ευπαθών ομάδων στο κοινωνικό σύνολο (π.χ. οικονομικοί μετανάστες), η Εκκλησία προβάλλει το παράδειγμα του βίου ενός αντισυμβατικού (τουλάχιστον) μάρτυρα, του αγ. Ζωτικού.

Ο άγ. Ζωτικός καταγόταν από ευγενή οικογένεια της πρεσβυτέρας Ρώμης. Επειδή διακρινόταν για την οξύνοιά του, ο Μ. Κωνσταντίνος τού ζήτησε να τον ακολουθήσει στη Νέα Ρώμη, την Κωνσταντινούπολη, πράγμα που συνέβη (330).

Πηγή: voutsinasilias.blogspot.gr/

Image not found or type unknown

Πηγή: voutsinasilias.blogspot.gr/

Την εποχή εκείνη εμφανίστηκαν πολλοί λεπροί στη νέα πρωτεύουσα και επειδή σύμφωνα με τις αντιλήψεις της εποχής, η λέπρα θεωρούνταν μεταδοτική ασθένεια, ο αυτοκράτορας διέταξε να πνίγονται στη θάλασσα όσοι διαπιστωνόταν πως είχαν νοσήσει. Ο αυλικός όμως Ζωτικός με τίποτε δεν μπορούσε να ανεχθεί αυτό το μέτρο. Γι’ αυτό και έθεσε σε εφαρμογή ένα ευφυές σχέδιο για τη σωτηρία αυτών των δυστυχισμένων ανθρώπων.

Επειδή ήταν άνθρωπος της απόλυτης εμπιστοσύνης του Μ. Κωνσταντίνου, παρουσιάστηκε μπροστά του και του ζήτησε χρυσάφι για να αγοράσει πολύτιμους λίθους για το βασιλικό θησαυροφυλάκιο. Ο αυτοκράτορας τού έδωσε ό,τι ζητούσε και με τα χρήματα αυτά ο Ζωτικός δωροδόκησε τους δημίους, απελευθέρωσε τους μελλοθάνατους λεπρούς και τους οδήγησε σε ασφαλές μέρος, που ήταν απομακρυσμένο και λεγόταν «Ελαιώνας». Εκεί τους έχτισε καταλύματα και ο ίδιος τους επισκεπτόταν τακτικά, για να ικανοποιήσει τις ανάγκες τους. Το ίδιο επαναλήφθηκε πολλές φορές στη συνέχεια, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί οικονομική στενότητα στην αγορά της Βασιλεύουσας.

Κάποτε (337) ο Μ. Κωνσταντίνος εξεδήμησε προς Κύριον και τα σκήπτρα της Αυτοκρατορίας ανέλαβε ο γιος τους Κωνστάντιος. Αυτός δεν συμπαθούσε τον Ζωτικό, γιατί ανάμεσα στα άλλα ο φιλεύσπλαχνος αυλικός ήταν ορθόδοξος ενώ ο Κωνστάντιος αρειανός. Τον σεβόταν όμως, λόγω της απεριόριστης εκτίμησης που του έτρεφε ο πατέρας του. Ωστόσο, τον υποπτευόταν ότι ήταν επικίνδυνος, γιατί η πρακτική του να σώζει τους λεπρούς μπορούσε να γίνει αιτία γενικευμένης μόλυνσης της Κωνσταντινούπολης.

Έτυχε δε, λίγο αργότερα, να νοσήσει και η ίδια η κόρη του αυτοκράτορα. Ο Κωνστάντιος δεν έκανε καμία διάκριση για χάρη της και διέταξε να θανατωθεί μαζί με τους υπόλοιπους. Ο Ζωτικός, όμως, έσπευσε να τη σώσει και εκείνη και να τη μεταφέρει ασφαλή στον Ελαιώνα.

Μετά από σύντομο διάστημα, ενέσκηψε μεγάλη πείνα στην αυτοκρατορία. Από τους πρώτους ύποπτους θεωρήθηκε ο Ζωτικός. Πριν ακόμη διατυπωθούν ευθείς κατηγορίες εναντίον του, παρουσιάστηκε στον αυτοκράτορα. Εκείνος τον ρώτησε ειρωνικά τι γίνονται οι πολύτιμοι λίθοι που (υποτίθεται πως) συνάγει τόσον καιρό. Ο Ζωτικός με χαρά τον κάλεσε να τους δει και τον οδήγησε στον Ελαιώνα.

Οργισμένος ο Κωνστάντιος, νομίζοντας πως ο αυλικός του τον εμπαίζει, διέταξε να τον δέσουν σε μουλάρια, για να συρθεί και να διαμελιστεί, πράγμα που έγινε. Στο μέρος μάλιστα που άφησε την τελευταία του πνοή ο θαρραλέος μάρτυς, ανέβλυσε θαυματουργό αγίασμα.

Η παράδοση αναφέρει ότι τα μουλάρια μίλησαν επιτιμώντας τον Κωνστάντιο, ο οποίος στη συνέχεια διέταξε να ταφεί με τιμές ο Ζωτικός, να περιθαλφθούν οι λεπροί και να σταματήσει το βάρβαρο μέτρο της θανάτωσής τους.

Η μνήμη του αγ. Ζωτικού τιμάται την 31η Δεκεμβρίου.